

pevnost

edice

Josef
Pecinovský

Probud' se,
armádo!

Josef Pecinovský

PROBUĎ SE, ARMÁDO!

Josef Pecinovský

**PROBUĎ SE,
ARMÁDO!**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2010

Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-042-2

ČÁST PRVNÍ

PROBUZENÍ

1. Profesionálové

Plameny prosvištěly Berkovi nad hlavou a olízly zadní stěnu bunkru. Berko tiše hvízdal a v duchu projevil úctu k nepříteli, který se na vzdálenost půl druhé míle dokázal trefit do okénka o průměru patnácti centimetrů. Jeho soupeřem byl profesionál a profesionálem byl i Berko, byl proto schopen ocenit schopnosti nepřítele, vždyť ten mu neudělal nic zlého a měl smůlu v tom, že stál na druhé straně fronty. Ale barva plamenů byla Berkovi podezřelá. Jsou chvíle, kdy podvědomí pracuje naplno a reakce člověka jsou bezprostřední a těžko nějak racionálně vysvětlitelné. Jeden takový okamžik prožil Berko právě teď. Bleskurychle, ač kryt dvoumetrovou betonovou stěnou pevnůstky, se vrhl k zemi a vzápětí uslyšel nad svou hlavou doslova krupobití. To, co považoval za obyčejný výstřel z plamenometu, byl jemu zcela neznámý projektil, který se po dopadu roztříštil na tisíce tenkých jehliček. Ty pročistily vzduch v pevnůstce ve výšce půldruhého metru nad zemí tak dokonale, že tam nemohlo zůstat nic živého. Když Berko pozvedl oči, viděl, že nezničitelná betonová stěna připomíná kůži po neštovicích. Jehličky se zasekly do tvrzeného betonu tak, že vytvářely takřka symetrický vzorek.

Už už chtěl vstát, když si všiml, že na stole hned vedle otevřené konzervy s paštikou a láhve rumu leží cosi, co do tohoto bunkru zjevně nepatří. Malá červená bobulka, připomínající rajče, se plíživě pohybovala směrem k masové konzervě, vedena zřejmě neomylným čichem. Berko chvíli se zájmem sledoval počínání neznámého předmětu, neboť

se zabýval pro něj nevyřešitelnou otázkou, jakým způsobem se vlastně to rajče po stole valí. Viděl, že se nekutálí, a současně nemá nic, co by připomínalo jakýkoli pohybový orgán. Teprve po chvíli si povšiml, že z jedné strany je kulička trochu zašpičatělá, takže připomínala ředkvičku, a trčí z ní vlasově tenký bičík, což patrně mohl být zdroj pohybu.

Vytušil, co to je. Biologická zbraň zcela neznámého charakteru. Její přesný účel mu zcela unikal, ale vzpomněl si na to, jak jim plukovník Cowpack kladl na srdce, aby k těmto zvláštním organismům přistupovali s maximální opatrností. Berko viděl, jak se kulička dotkla konzervy, bičík se vymrštil a pak tělíčko proniklo dovnitř plechového krunýře, zatímco bičík se mrskal nadále venku. Vzápětí se ozvalo hlasité mlaskání.

Rajče si zjevně pochutnávalo na Berkově paštice, na té konzervě, kterou před pěti minutami s takovou dychtivostí otevřel a stačil do jejího obsahu ponořit špičku svého nože pouze jednou. To Berka spravedlivě rozhořčilo. Nikdo, ani jeho přítel, natož nějaká posraná kulička si nebude pochutnávat na jeho svačině!

Zcela zapomněl na to, že jeho úkolem je střežit prostor kolem pevnůstky a bránit tak průniku nepříteli přes minové záтары. Tento týden to byl už sedmnáctý nepřátelský útok na tomto úseku fronty, a sedmnáctkrát se ten zběsilý nápor podařilo odrazit. Berko na tom měl nemalý podíl, jednou dokonce dokázal sundat letoun střemhlav útočící proti jejich linii, a to pouhým ručním paprskometem, za což byl plukovníkem Cowpackem pochválen, a dověděl se, že bude navržen na vyznamenání. Pokud přežiju, zabručel si pod vousy Berko, ale svěřený úsek střežil dál, ve dne v noci, bez

nejmenšího odpočinku. A vskutku mu zatím neproklouzla ani myš, až teď se mu tady po stole potuluje jakési rajče a pochutnává si na jeho přesnídávce.

Pomalou zvedal hlaveň paprskometu a pečlivě zamířil na plechovku. Jediná rána a rajče bude na kaši. Pak ale zbraň opět poklesla. Ano, rajče bude na kaši, ale na kaši bude i paštika. A další menáž bude až večer. To mu zase za to nestojí. Ale když to rajče tak ohavně mlaská! Berko dostal lepší nápad. Sáhł do pouzdra a vytáhl malou ruční pistolí střílejší kovové projektily. Był jí vyzbrojen vlastně jen pro parádu, aspoň se tak domníval; vždyť tato zbraň byla použitelná prakticky jen pro boj zblízka, tím spíš, že se muselo velmi pečlivě mířit. Účinnost projektilů byla prakticky nulová a pancíře i neprůstřelné vesty proti nim dobře chránily. Ale teď, když je terčem pouhé rajče v tenké kovové plechovce, jeden náboj určitě postačí. Berko pozvedł ruku se zbraní, která mu připadala neobyčejně lehká, a jen chvílku mířil, tak, jak ho to učili v přípravce. Tyto automatizované pohyby nikdy nedokázal zapomenout. Na okamžik strnul jako kamenná socha, a pak vyšlehl z hlavně nepatrný plamínek doprovázený zcela neadekvátním zvukovým doprovodem, který dosud tiše vedenou válku proměnil v příšerný bengál. Berko viděl, jak plechovka na stole poskočila, dvakrát se převrátila a pak se zase postavila dnem dolů. Zřetelně poznal, že projektil pronikł plechovkou, protože v ní byl kulatý, jakoby vysoustružený otvor. Ale když utichł hluk výstřelu, pochopil Berko, že mlaskání neustává, ba co víc, zvýšila se jeho intenzita.

Neváhal a udělal dva kroky. Pohlédl do nitra plechovky. Konzerva byla zcela plná, ale paštiky už v ní viděl pramálo. Celý vnitřek totiž zaujímala dvě rajčata...

„Do prdele,“ povzdechl si Berko a zcela bezmyšlenkovitě namířil znovu pistoli.

„Co tady blbneš?“ slyšel výkřik od vchodu.

Ohlédl se a spatřil spravedlivě rozhořčeného plukovníka Cowpacka.

„Pane plukovníku, hlásím proniknutí neznámého objektu biologického charakteru!“ Vymrštil se Berko do pozoru, tak, jak to vyžadovaly vojenské předpisy, a tak, jak mu to přikazovalo jeho podvědomí, v němž podobné pohyby byly už zcela zautomatizovány. V přítomnosti velitele nedokázal lhát, nebyl ani schopen se na cokoli vymlouvat. Jakákoli lež, výmysl, zkreslení skutečnosti ve styku s velitelem mohly mít negativní vliv na výsledek boje, na úspěšnost akce, a v důsledku tedy i na výsledek celé války, která se skládá z miliard podobných epizod, bojů muže proti muži, úhybných manévřů, výstřelů, zásahů, ale i zranění a úmrtí. Válka byla přesně vypočítána a nesmělo v jejím chodu vůbec nic skřípat, proto také nesměl nastat jediný zádrhel v toku informací.

„Nic nevidím,“ zahřměl Cowpack.

„Tady, pane plukovníku,“ ukázal dost nejistě Berko prstem, protože sám dobře nevěděl, jak na plukovníka bude něco tak podivného a neznámého působit. „V plechovce. Mám tam paštiku, ale...“

„Ukaž,“ zavrčel Cowpack a vzal konzervu do ruky. Pak se rozesmál.

„Berko, já se nedivím, že se ti občas ostatní vojíni posmívají, že jsi stále ještě čerstvý bažant. Kolikátou bitvu už s námi svádíš? Sedmou nebo osmou? A pořád s tebou ještě nepřítel dovede dokonale vyjebat. Biožrout, obyčejný biožrout. Když si nedáme bacha, sežere všechny zásoby, dovede se zatraceně rychle množit. Jinak je neškodný.“

Vytáhl jedno rajče za bičík. Držel je vysoko mezi prsty, bičík se svíjel a rajče rotovalo jako pingpongový míček. Pak je hodil na zem a došlápl na ně okovaným podpatkem. Berko uslyšel zřetelné křupnutí, podobné, jako když se zašlápane šváb. Ještě jeden hmat a druhé rajče následovalo příkladu prvního. Během deseti vteřin přestala záhadná biologická zbraň existovat.

„No, a je to tady!“ vykřikl plukovník, když poznal, že zvenku doléhá do vnitřku pevnůstky bojový pokřik z velkého množství cizích hrdel.

„Na tvém úseku, Berko! Na tvém úseku! Tos nepoznal, že střílejí ze vzdálenosti pouhých sta metrů?“

Plukovník už ležel u střílny a třímal mezi prsty spoušť malého příručního kanónu, schopného vystřelovat samonaváděcí projektily. Berko zaklekl u druhé střílny. Úzkým průzorem spatřil ke svému zděšení nejméně dvacítku nepřátelských vojáků, kteří nevysvětlitelně pronikli drátěnými zátarasy, minovými poli a plynovými nástrahami a nyní se blížili právě k jeho pevnůstce.

Berko s povděkem kvitoval, že první čtyři muži klesli pod svistotem plamenů z plukovníkovy zbraně. Cowpack zahodil kanon, který byl k boji zblízka zbytečný, a vytáhl z kapsy pistoli. Sám Berko se konečně vzpamatoval a rovněž projížděl zátarasy a hluboký výkop před jejich bunkrem paprskem, který vyhladil šedé balvany doběla a zapálil poslední zbytky trávy. Kromě čtyř mrtvol se však celá dvacítká těch odvážlivců jakoby náhle propadla do země.

Celá situace Berka nesmírně překvapila. Nebyl v bojích skutečně žádným nováčkem, a proto věděl, že nepřítel se skutečně nemohl proplížit dvoumílovým pásmem nikoho, prošpikovaným nástrahami, jež s nesmírnou pečlivostí insta-

lovali ženisté obou stran. Častokrát byl svědkem toho, jak obyčejné krysy, poplašené bitevní vřavou, zabředávaly do tenat určených lidem a odpalovaly nástrahy, byť jejich tělička dosahovala pouhého zlomku hmotnosti lidského protivníka. A jistota, profesionální jistota, s jakou se ta dvacítká mužů dostala přes toto izolované pásmo, Berkovi natolik imponovala, že by těm mužům nejráději poklepal na ramię, místo aby do nich šil plameny o teplotě 2000 kelvinů.

Brzy však pochopil, že toho asi zanedbal víc, než mu nyní vyčítá plukovník Cowpack. Z obou stran pevnůstky se totiž ozvaly dva prudké výbuchy, které Berka na chvíli ohlušily a oba muže v pevnůstce zasypaly solidní vrstvou sutin. Pevnůstka se otřásala v základech, ale kromě povrchních škrábanců zatím neutrpěla větší škody. Berko však už věděl, že oba mají právě odříznut přístup do obou podzemních kanálů a patrně je rovněž přerušeno spojení. Jen tak pro formu se pokusil zvednout sluchátko telefonu, ale spatřil, že mu zůstalo v ruce. Šňůra byla čistě odříznuta kusem střepiny.

„Hajzlové!“ zařval. „Syčáci!“

Pak se zastyděl, že dal průchod svým pudům, ale nic ho nemohlo zadržet před tím, aby nevystrčil hlaveň z okna a neproklál nejbližší okolí křížujícími se blesky. Brzy zjistil, že má prázdný zásobník. Nelenil a vrhl ven z okna ještě tři granáty. Hluk jejich výbuchu na něj působil uklidňujícím dojmem.

Pak se pokradmu ohlédl.

Strnul.

Viděl, že plukovník Cowpack leží na podlaze v troskách polního nábytku a obličej má zbarven jasně červenou krví vytékající z nezřetelné rány na hlavě. Nad jeho tělem stály ve dvou pečlivě vyleštěných holínkách sloupovité nohy, jež

se o kus výš proměňovaly ve svalnatý trup se dvěma chlu-
patými prackami, svírajícími paprskomet tak, že osa jeho
hlavně protínala přímo Berkovo čelo.

Tak tohle by mohl být konec, blesklo Berkovi hlavou, ale
konec nějak nepřicházel. Konečně se odhodlal podívat své
smrti přímo do tváře. Kdoví, co očekával, zda něco hrozného,
zkřížené hnáty a vyceněné zuby... Nic takového. Tuc-
tová tvář profesionála, který měl jen to štěstí, že byl právě
na opačné straně téže fronty a zastihl Berka neozbrojeného.
Vypadalo to, že se jeho oči přímo pasou na Berkově
bezmocnosti, jako by tu agonii a ten překrásný zážitek pro-
dlužoval a stisknutí spouště si ponechal jako úplné vyvrcho-
lení dramatu.

Berko v tom vycítil jakousi šanci. Pokud má však nepří-
tel nařízený paprskomet na rozptyl, nepomůže mu tady ani
svěcená voda. Paprsky šlehající do všech stran pod úhlem
třiceti stupňů olíznou celou stěnu jako obří jazyk a sežeh-
nou vše, Berka samozřejmě na prvním místě. Ale něco by
bylo třeba udělat. V prstech ucítil chlad zásobníku, který
před okamžikem vytrhl z pouzdra, aby jej vyměnil... Lehce
sebou cukl, takový malý nepatrný pohyb, a zásobník letěl
nepříteli přímo k nohám.

Vyšlo to. Berko hodil před chvílí střílnou několik granátů
a jeho sok si to dobře pamatoval. Vůbec neměl chuť se podí-
vat tvář v tvář dalšímu výbuchu a praštil sebou o zem tak
rychle, že ten pohyb Berko ani nestačil postřehnout. Snad
sám doufal, že granát udělá z Berka sekanou stejně spoleh-
livě jako jeho paprskomet. Ležel a nehýbal se. Když už mu
konečně bylo divné, proč granát mlčí, odvážil se pozved-
nout hlavu a musel konstatovat, že situace se podstatně změ-
nila, protože snad ani ne deset centimetrů před jeho očima

končila hlavěň paprskometu, který třimal ve svých prstech Berko.

„No tak, pracky k nebesům, hochu, a ten plamenomet nech v klidu.“

Hoch rozuměl až příliš dobře. Paprskomet odhodil dobře dva metry daleko, vzepřel se na rukou a se slovy „Stejně tě dostaneme“ se toporně postavil a rukama se téměř dotkl nízkého stropu pevnůstky.

A Berko cítil v rukou chlad kovu a přitom hřejivé teplo z pocitu, že se dostal z té neuvěřitelné šlamastiky takovým hloupým triviálním trikem. A teď, když před ním stál bezmocný nepřítel s rukama nad hlavou a on vnímal jen jeho vyděšenou tvář a vlastní ukazovák na spoušti, začal uvažovat nad tím, co má dělat dál. Pravda, mohl by jej vzít do zajetí, ale tam venku teď zuří bitva a nejméně patnáct podobných chlápků si dělá zálusk na tuto pevnůstku a tím si chce vytvořit předmostí k dobytí celé fronty, protože linie jednou narušená se už velmi těžko brání. Ale zabít ho? To se Berkovi docela přičilo, byť se zdá, že ten zlosyn téměř jistě zlikvidoval plukovníka Cowpacka. Velitelovo tělo leželo na haldě sutin a Berkovi se zdálo, že plukovník už skoro nedýchá, ale pak se náhle ruka raněného pohnula a prsty se lehce sevřely, stiskly kousek betonové drti a zase se rozevřely. To by mohla být smrt, napadlo Berka, a dostal na toho ničemu nesmírný vztek. Zabít plukovníka v takové bezvýznamné přestřelce, to se přece vůbec nehodí! Berkův vztah k nadřízenému byl smíšený, ale teď, když cítil, že se blíží neodvratný konec, nechápal, jak se to mohlo tomuto vojáku tělem i duší stát. A Berko si v té chvíli uvědomoval, že k tomu vlastně mohlo dojít pro jeho hrubou nedbalost ve službě a jen se divil tomu, že ho pro tento hrubý přestupek Cowpack na místě nezastřelil.

Neměl ostatně vůbec představu o situaci na frontě, to byla záležitost, která Berka naprosto nezajímala. Byl vojákem, profesionálním vojákem, a žil jen pro válku. Mír pro něj byl pouze únavnou, ale nezbytně nutnou dobou příprav k dalším bitvám. Když dostal úkol, byť by byl sebenesmyslnější nebo mu připadal naprosto nesplnitelný, jal se jej plnit bez nejmenších odmluv. Jakékoli lidské city by mu snad mohly být cizí, ale tváří v tvář smrti toho muže, kterého vlastně znal od první chvíle, co se dostal do první bojové akce, mu připadal jeho konec jako nespravedlivý, a dostal na toho drzého chlápka z opačné strany nebetyčný vztek.

Jistě, mohl by ho zajmout, během dvou vteřin může bezmocnou oběť omotat mikroskopickými vlákny a tak ho zneškodnit, ale on má pořád po ruce zbraň.

Berko cvakl závěrem a jeho sok pochopil, k jakému rozhodnutí Berko dospěl. I on byl profesionálem, a věděl, že v podobných případech obvykle nepřipadá výstřel v úvahu, ale těžko se dokázal vžít do role toho mladého, až velmi mladého protivníka, který ho pozoroval s prudce bušícím srdcem, široce rozevřenýma očima a s nenávisným výrazem ve tváři. Bezmocně ležící důstojník, mohl to opravdu být motiv tak nepřičetného jednání? Navíc tu nebyli žádní svědkové, kteří by dosvědčili, že se nejednalo o žádnou přestřelku, ale o obyčejný zákeřný výstřel na bezmocného soupeře.

„To přece neuděláš,“ sykl. Berko měl vlastně poprvé šanci hovořit s příslušníkem nepřátelské strany a velmi ho udivilo, že hovoří stejnou řečí. Nechápal, jak je to možné, protože civilisté z opačné strany hovořili naprosto nesrozumitelně. Vysvětlil si to po svém. Je to zrádce, přeběhlík, který se dal

k nepříteli, a dopustil se tím nejohavnějšího zločinu. Ve své zmatené mysli si ani neuvědomil, že civilisté jejich strany hovoří rovněž jazykem, kterému Berko naprosto nerozumí, pokud vůbec nějakí civilisté na obou stranách ještě existují, protože nesourodá fronta o délce přesahující tisíc pět set kilometrů a hloubce místy víc než tři sta kilometrů dokázala během těch několika měsíců, co tato válka zuří, stavy civilistů řádně zdecimovat.

A jeho prst se pevně přitiskl k chladné spoušti.

Zbývala vteřinka.

Cosi zapívalo v Cowpackově kapse.

Byl to melodický akord, a Berko, ač byl ve válce teprve potřetí, jej okamžitě poznal. A pochopil, že ten, kdo stojí teď naproti němu, jej také zná. Nepřítel se usmál a sundal ruce dolů. Věděl, že Berko je právě takový voják jako on a že se teď už vystřelit neodváží. Oba slyšeli, jak v témže okamžiku obrátky bitvy, kterou už vnímali jako nepřetržitou a zcela nutnou zvukovou kulisu, začínají zvolna klesat. Dopadávají poslední granáty, poslední plameny šlehají z hlavní, poslední paprsky prozařují členitý terén, vzplanou poslední požáry a poslední mrtvý této války právě klesá k zemi.

Ten signál, který slyšeli, měl jen jediný význam. Šířil se rychlostí světla celou frontou, od severu k jihu, od západu k východu, a oznamoval každému bojujícímu, v jakékoli situaci, že právě nastal neodvratně okamžik míru.

„Zasraný mír,“ ulevil si Berko. Mrštil paprskometem o stěnu, a tam, kde dopadl, zůstala v měkké omítce hluboká neforemná díra.

Sklonil se k plukovníkovi. Poznal, že ještě dýchá, a tak vytáhl ze zdravotního balíčku testhealth. Přiložil mu jej ke spánku a údaj osmačtyřicet hodin ho uspokojil. Minimálně

tolik života ještě vězeno v plukovníkovi, než dojde k totálnímu kolapsu. Do té doby budou všichni v bezpečí a budou moci pokojně regenerovat.

A pak si uvědomil, že ho strašlivě bolí uši. Po tom nepřetržitém rámusu, trvajícím dlouhé měsíce, nastalo naprosté ticho, a to je zvuk, který voják považuje za naprosto nepřirozený. Zatímco před chvílí proklínal okamžik, kdy nastal mír, nyní jej přímo nenáviděl.

„Co tady ještě hledáš, ty hajzle?“ osopil se na svou potenciální oběť, která teď nevypadala nijak nespokojeně. Utekla smrti z oprátky a bylo zjevné, jak se těší na to, že v budoucnu vybojuje ještě nejednu bitvu. Místo toho, aby nepřátelský voják vyklidil Berkův bunkr, docela pokojně si sedl na zbytky toho, co ještě před chvílí bylo židlí.

„Hej, ty, co děláš?“ zlobil se Berko. „Tohle je moje pevnůstka a já ji hájím. Koukej vypadnout.“

„Hele, neroztahuj se tady moc,“ opáčil nepřítel. „To sis měl rozmyslet dřív, ostatně měl jsi dost času to do mě našít dřív, než zatroubila polnice. Teď už se nehnu.“

„Che?“ divil se Berko. „A co tady budeš dělat? Za chvíli je tady sběrná loď. Jdi si ke svým!“

„Ke svým?“ vykulil oči neznámý. „Já si mám jít ke svým? Copak jsi opravdu vylezl právě z prvotního tvarohu?“

Berko nerozuměl vůbec ničemu.

„Tak hele, frajere,“ pokusil se znovu opanovat situaci. „Jestli se teď z tady tý díry nevyhrabeš, tak se přísámbůh neznám.“

„Prosím tě, neblbni, už je po všem. Za chvíli je tady sběrná loď.“

„To je, ale bude to naše sběrná loď.“

Nepřítel vykulil oči.

„To slyším poprvé,“ podivil se. „Naše a vaše sběrná loď. Pokolikáté jsi v boji?“

„Je to moje třetí válka!“ chlubil se Berko.

„Jasně, ale dvakrát jsi v ní byl jako týlák, že?“

„No...“ zaváhal Berko, a nakonec mu nezbývalo než se přiznat.

„A takovéhle nedoškolené bažanty posílají na frontu,“ zubil se nepřítel. „Copak ty o ničem nevíš? Copak ty si myslíš, že my tam, na druhé straně, jsme z jiného těsta než vy?“

„Jo, máš jiné výložky...“ Berkovi se začaly znovu zamotávat mozkové závity. „Chápu, všechno chápu!“ vykřikl. „Ty jsi zrádce, který přešel k nepříteli a teď, když vypukl mír, se znovu chytáš posledního stébla, abys nepřišel před polní soud.“

„Poslyš,“ zavrčel nepřítel. „Nemám chuť se vybavovat s někým, kdo nezná základní pravidla našeho soužití. Copak nechápeš, že i tobě se mohlo docela dobře stát, že bys byl se mnou na druhé straně fronty a před chvílí dobýval právě tuhle pevnůstku? Stačilo, aby los rozhodl jen trochu jinak...“

„Los?“ divil se Berko. „Jaký los?“

„Copak ty nevíš, že každý voják je losem po narození přidělen červené nebo modré straně, a to podle toho, jaké jsou ztráty z poslední války? Ostatně vidím, že líheň se tentokrát bude muset činit, byli jsme na obou stranách až příliš pilní. Ten, kdo si tuhle válku zaplatil, si své peníze zasloužil, odvedli jsme pořádnou práci. Bylo už možná na čase, že ten mír propukl, protože jinak bychom se mohli navzájem úplně vymlátit.“

„Počkej, počkej, ničemu nerozumím. Ze které jsi líhně?“

„Formator,“ opáčil neznámý. „Právě tak jako ty...“

„Počkej, vždyť ty jsi nepřítel...“

„Tebe měli hned, jak ses vyklubal z tvarohu, uškrtit. To bylo vidět už z toho, jak jsme se ti dostali snadno do zad. Mně bylo hned divné, že jsme tu pevnůstku dobyli docela snadno...“

„Tak opatrně. Kdo se to málem posral strachy před odhozeným zásobníkem?“

Neznámý se zarazil, pak sáhl do kapsy a vytáhl placatou láhev.

„Hele, nech toho, kámo, a napij se se mnou.“

Berko ještě chvíli váhal. Pak natáhl ruku po láhvi.

„Poslyš, a jak se vlastně jmenuješ?“

„Sahor,“ odpověděl ‚nepřítel‘. „A koukej pít, nebo tu flašku zlikviduju sám.“

Berko nezaváhal a ochutnal. Zjistil, že druhá strana byla vybavena alkoholem podstatně lépe než jejich, protože až do včerejška měl k dispozici jen levný rum a od večera vlastně už vůbec nic, protože byli nepochopitelně oddělení od trénu.

„Víš, jsem sice nasranej jako ty, že už je konec,“ řekl Sahor, „ale naproti tomu už jsem rád, že se zase trochu vyspím.“

„Myslíš?“ řekl Berko a vychutnával lahodnou chuť jemného koňaku. „Mě to nebaví. Já nejradši ležím v zákopu.“

„To je na hovno,“ podotkl Sahor. „Nejlepší je strážní služba, v dešti nebo ve sněhu. Taky rád stavím mosty, ale to musí být pod palbou.“

Berko pokrčil rameny.

„V tom žádné zalíbení neshledávám,“ namítl. „To už mám radši první linii...“

Nedomluvil, protože v tu chvíli plukovník Cowpack těžce vzdychl a otevřel oči.

„Vojíne Berko!“ vykřikl plukovník.

„Co je?“ Obrátil se k němu otráveně Berko.

Plukovník se těžce zvedal, a přesto, že jeho blůza byla silně zakrvácená, zdálo se, že jeho zranění není tak těžké, jak se původně zdálo.

„Vojíne Berko!“ vykřikl plukovník Cowpack. „Půjdete před válečný soud!“

„Hele, a pročpak, plukovníčku?“ rozesmál se Berko.

„Nechám vás zastřelit!“ křičel Cowpack. „Za velezradu! Vy se tady bratříčkujete s nepřítelem!“

„Jdi do prdele s nepřítelem, Cowpacku,“ zamručel Berko a zavdal si znovu s láhve, kterou pak s úsměvem podal Sahorovi.

„Ne, já tě nepostavím před soud!“ řval nepřítelně plukovník Cowpack. „Já tě nedám zastřelit. Já tě zastřelím sám!“ a šátral v pouzdru na opasku, opasek však měl roztržený a jeho ostatky ležely mimo dosah jeho ruky.

„Nevím, proč se vzrušuješ, starej,“ smál se Berko. „Před deseti minutami vypukl mír.“

„Cože?“ zasípěl Cowpack a klesl. „Mír? Zase je mír? Do prdele.“ Zdálo se, že Cowpack téměř vzlyká. „Hele, Sahore, dej mi taky cvaknout,“ natáhla se plukovníkova roztřesená ruka.

Sahor mu podal poloprázdnou polní láhev.

„Cože, vy se znáte?“ divil se Berko.

„Jak by ne,“ podotkl Sahor. „Proti Cowpackovi jsem už vybojoval dvě války. Vždycky ho rád vidím. Ale tentokrát jste měli na mále, Cowpacku, málem jsem tě dostal,“ smál se Sahor.

„Však počkej příště, ty posero,“ ušklíbl se Cowpack. „Já se postarám, aby tě degradovali, pokud tě rovnou neoddlám.“

„Takových bylo, co se mi snažili dostat na kůži,“ smál se Sahor.

Do pevnůstky se pomalu trousili další chlapi, a Berko viděl, že přicházejí pěkně promísení, přítel i nepřítel, a všichni v družné zábavě. Většina uvítala, že plukovník je ještě naživu, protože všichni viděli, že pevnůstka je v troskách a je ometena ohnivými jazyky ze všech stran lépe než pekařská pec.

Pak se ozvalo hučení, a když Berko vyhlédl střílnou, spatřil lesklou příd' vrtulníku. Vypotácel se z pevnůstky a nastoupil v řadě s ostatními do útrob obří lodě.

Když za nimi zaklaply dveře, už toho příliš neviděl. Kolem něj seděly natlačeny stovky mužů, páchnoucích potem, střelným prachem a mnozí i spáleninami, někteří tiše sténali, ale většina zraněných už byla pod vlivem drogy, kterou do všech postupně píchal doktor Laverney. Berko věděl, že brzy po konzervaci dojde k regeneraci, a když viděl, že bylo naloženo i několik mrtvých, pochopil, že i těm dává doktor Laverney jistou šanci.

Vnímal lehké přetížení a cítil páchnoucí obvazy, ale neviděl ven, a tak mu zůstal zcela utajen obraz strašlivě zničené krajiny, která vypadala, jako kdyby ji převálcovaly gigantické nestvůrné stroje, neviděl zpřerážené stromy, vypálené lesy, zničená pole, nedověděl se o troskách milionových měst. V jeho mysli zůstal jen obraz malé pevnůstky, do které ho dopravili před deseti měsíci a kterou od té chvíle, bez jediné vteřinky odpočinku, hájil před nepřítelem, aniž by se zajímal o to, proč tato válka propukla, v čím zájmu, a zda je

spravedlivá či nikoli, nezajímalo ho nic kromě bitevní vřavy, netoužil po ničem jiném než svírat v ruce svou zbraň a zlikvidovat pokud možno největší počet nepřátel, a nezajímalo ho, zda tím přispěje k vítězství své strany.

Byl profesionálem.

Po čtyřech hodinách letu se vrtulník prudce propadl k zemi a tvrdě přistál. Znovu se odklopila boční stěna, muži postupně vstávali, procházeli úzkým tunelem, kde se podrobili očištnému dotyku záření, a Berko pocítil, jak mu vláčnější svaly, a současně poznal, že tento návrat je zatím ze všech tří nejbolestnější, protože to předtím, to byla jen týlová služba, ale teď byl skutečně unaven.

A možná, že byl v hloubi duše i rád, když se před ním rozevřela prostorná skleněná kóje a on mohl ulehnout do přesně vytvarovaného lůžka, které ho přijalo měkce jako peřina a přitisklo se k němu pláštěm vyhřívaným na teplotu těla. Ucítil jen několik lehkých bodnutí do paže a vnímal, jak mu tělem jako horká míza prostupuje uspávací droga, a za chvíli už nevěděl o ničem.

Nemohl proto ani vědět, že mužů se vrátila z boje pouhá desetina původního počtu, a že líheň se bude mít co činit, aby doplnila stavy na bojové počty. Pokud však se budou dějiny vyvíjet konstantním tempem, za dvacet let budou opět plně všechny tři miliony sarkofágů.

Berko, Sahor i plukovník Cowpack teď budou spát, právě tak jako ostatní statisíce vojáků. Budou čekat na okamžik, kdy skončí mír a kdy si je opět zavolá některý z vládců této planety.

2. Geologové

„Nesouhlasím!“ vykřikl profesor Zambor. „Zásadně nesouhlasím! Výzkumy v tomto terénu musejí být okamžitě zastaveny!“

Geoložka Nira pohodila krátce ostříhanou hlavou. Nechá-pala vzdor toho zapšklého starce. Cítila v tom, k čemu se chystala, jedinečnou šanci.

„Já vám nerozumím, profesore,“ řekla vlídně, aby ještě víc nepopudila rozduřčeného vědce. Snažila se, aby její hlas zněl klidně, aby do něj nepřenášela nervozitu, a uvě-domovala si význam této chvíle. Věděla, že profesora musí přesvědčit, tady nijak nepomohou žádné hádky. „Detektor-y naznačují, že hluboko dole, v podzemí, je velké ložisko vzácných kovů. Sám přece dobře víte, jak je naše země chudá na suroviny. Vše musíme na náš ostrov dovážet. Pohonné hmoty, potraviny, dřevo. Máme jen pískovcové skály, vyprahlý písek a slabé zdroje vody. Jsme závislí na ostatním světě. A teď považte. Titan, germanium, olovo, velká ložiska železa... Při soudobém stavu techniky nepochybuji o tom, že těžba z tak velké hloubky bude rentabilní.“

„Nesdílím vaše nadšení, Niro,“ uklidnil se už trochu profesor Zambor. Byl pamětníkem, mnozí říkali, že se mu blíží stovka. Už dávno nebyl aktivně činný ve vládě, přesto měl však značnou moc v akademii věd, kde sice měl jen titul čestného předsedy, ale fakticky ji stále ještě řídil. S Nirou se znal od jejího příchodu na studia. Obdivoval se tomu mladé-mu nadanému děvčeti nejen pro jeho půvab, který možná už s ohledem na věk nebyl schopen ocenit, ale hlavně pro její

lásku k přírodním vědám a ke geologii, což byl i jeho koníček. Výzkum ostrova z hlediska hlubinných ložisek, to byl cíl, který si před lety profesor vytýčil sám pro sebe a který nyní převzala jeho žačka. A teď, k jejímu velkému údivu, jí sám profesor Zambor začal odporovat. „Nemyslete si, že je to nějaká stařecká pomatenost. Víím dobře, co dělám, v této oblasti nikdy kopat nebudeme.“

„Tak proč jsme to místo usilovně tři týdny zkoumali?“ vyptávala se Nira.

„Mýlíte se, Niro. Vy jste se při výzkumech odchýlili dobře o padesát kilometrů od vytyčené oblasti.“

„Ovšem, profesore, ale jak jsem pochopila z literatury, v Dunách nikdo nikdy žádné výzkumy neprováděl. Celá dlouhá léta je ten prostor kdoví proč neosídlený, přestože je stejně úrodný či spíš neúrodný jako ostatní části naší země. Proto jsme tam minulý týden odbočili. Víím, sešli jsme z trasy, ale hned po dvou dnech jsme měli neslýchaný úspěch. Pane profesore, tam je nesmírné bohatství, tam můžeme těžít dlouhá léta.“

„Niro, prosím, abyste mne ve vlastním zájmu pochopila. Vííte, v té oblasti nebude nikdy nikdo těžít... Neměl bych vám to možná říkat, ale už tím, že jste do té oblasti pronikla, jste se vystavila možná velkému nebezpečí. Copak jste nikde neviděla ty velké výstražné tabule? Proč myslíte, že je veškerá doprava z té oblasti odkloněna, proč železnice končí slepě v písku, proč silnice objíždějí oblast Dun velkými oblouky tam, kde by ji mohly protnout přímo. Proč myslíte, že jste narazili na trosky měst?“

„Já... nevím, profesore, opravdu nevím. Nikdy jste se o oblasti Dun nezmiňoval a na mapě je zobrazena jako jedno velké bílé pásmo.“

„Je to prokleté místo, Niro. Naše vláda se o tom nerada před lidem zmiňuje a dobře ví, jak lidé respektují její nařízení. Náš lid je uvážlivý a pověsti, které se o oblasti Dun vyprávějí, každého odradí. Tvrdí se, že tam žijí strašlivé pouštní stonožky, které pohltnou každého vetřelce, a mohou je ochránit jen těžké drátěné zátarasy. Naproti tomu se také tvrdí, že ty stonožky jsou natolik vzácné, že by bylo škoda je vyhubit. Nikde jinde na naší planetě prý nežijí. Nevím, zda jste se s nějakou tou stonožkou setkala, ale patrně ne, protože vás tady vidím živou a zdravou. Ale museli jste přece prorazit drátěné zátarasy.“

„Ne, my ne,“ řekla Nira vzdorovitě.

„Jak to, že ne? A kdo tedy?“

„Tam, kde jsme do oblasti pronikli, už byla bariéra povalena. Udělal to někdo před námi...“

„Nevíte kdo?“

„Ne, to nevím,“ pokrčila rameny. Slabě se zarděla. Profesor předstíral, že to nevidí.

„Tak musíte teď jen doufat, že policie neobjeví na místě vaše stopy. Pokud se tak stane, pokusím se vaše nerozvážené počínání obhájit bohulibými úmysly a nadšením z nových objevů, ale ani já nejsem všemocný. Musím vám teď říct, co vlastně o tom místě vím. Kdysi dávno, snad před pěti, snad před šesti sty lety, uprostřed té uzavřené zóny, oblasti Dun, došlo ke strašlivé katastrofě. Tvrdí se, že tam tenkrát byly svázeny odpady z jaderných elektráren z celé naší planety a tehdejší vláda ochotně propůjčovala plochu našeho ostrova za mrzký peníz těm, kdo se potřebovali těch otrěsných škodlivin zbavit. A tehdy, když se nahromadily tisíce tun jaderných odpadů ve velkých haldách jen ledabyle zakrytých zeminou, došlo ke straš-

livému výbuchu, který pozměnil podobu našeho ostrova a zničil vše, co na něm kdy rostlo a žilo. Po celou stovku let byl ostrov neobyvatelný a teprve potom se na něj mohli nastěhovat lidé, ale do oné zakázané oblasti už nikdy nikdo nevstoupil. Došlo zde k zvláštním mutacím rostlin i zvíře. Víte, co jste vlastně provedla? Jak jste tam vlastně byla dlouho? Pokud uniknete policii, jen těžko uniknete radiaci.“

„Ale profesore, vždyť záření jsme proměřovali na každém kroku, a v celé zóně jsme nenarazili na zvýšenou radioaktivitu... Musela bych se samozřejmě podívat do záznamů, ale jsem přesvědčena, že místy byla dokonce nižší než na pobřeží.“

„To nic neznamená. Copak nevíte, že se může projevit latentní záření? Nikdo neví, co vše se mohlo přihodit. Musíte se okamžitě nechat vyšetřit.“

„Hm, a co řeknu doktorovi? Byla jsem v zakázaném pásmu a jsem tedy radioaktivní. Udělejte s tím něco.“ V jejím hlase zachytil profesor značnou dávku ironie.

„To už nechte na mně, zařídím vše potřebné. Ještě mám nějaké styky. Vyšetříme vás i toho vašeho přítele...“

Profesor chvíli přemýšlel.

„Jmenuje se Comar, pane profesore. Inženýr Comar.“

„Ano, toho Comara.“

„Co se dá dělat,“ pokrčila Nira rameny, pak se ale zeptala: „Profesore, jak ale víte, co se stalo před dávnými lety? To přece neví nikdo...“

„Kde jsou ty vaše záznamy, Niro?“ zeptal se profesor, jako by neslyšel její otázku.

„Mám je tady s sebou...“

„Dejte mi je.“